

Sygnatura akt VIII Ga 225/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska

Sędziowie: SO Piotr Salamaj

SO Leon Miroszewski (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w J.

przeciwko Z. D. i Ł. D.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 12 stycznia 2016 roku, sygnatura akt XI GC 575/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. zasądza od pozwanych Z. D. i Ł. D. solidarnie na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w J. kwotę 5.421,97 (pięć tysięcy czterysta dwadzieścia jeden 97/100) złotych z ustawowymi odsetkami od kwot: 4.341,48 złotych od dnia 9 września 2014 roku, 1.080,49 złotych od dnia 25 września 2014 roku;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. znosi wzajemnie koszty procesu;

II. oddala apelację w pozostałym zakresie;

III. znosi wzajemnie koszty procesu w postępowaniu apelacyjnym.

SSO (...)SSO (...)SSO (...)

Sygnatura akt VIII Ga 225/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 stycznia 2016 roku w sprawie XI GC 575/15 Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanych Ł. D. i Z. D. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J. kwotę 10.643,75 złotych z ustawowymi odsetkami od kwot: 8.456,67 złotych od dnia 9 września 2014 roku, 2.187,08 złotych od dnia 25 września 2014 roku; nadto zasądził kwotę 2.950 złotych tytułem kosztów procesu. Kwota 8.456,67

złotych stanowiła dochodzoną przez powódkę należność główną z tytułu ceny sprzedaży artykułów papierniczych a kwota 2.950 złotych stanowiła określone w pozwie skapitalizowane odsetki od tej kwoty. Pozwani bronili się zarzutem przedawnienia roszczenia.

Przedstawiając ustalenia faktyczne poczynione w toku rozprawy Sąd Rejonowy stwierdził, że pozwani, w ramach działalności gospodarczej, zamawiali u powódki telefonicznie materiały papiernicze. Z tego tytułu powódka wystawiła pozwanym następujące faktury VAT: nr (...) z dnia 31 lipca 2012 roku na kwotę 5 941,15 zł brutto, nr (...) z dnia 14 września 2012 roku na kwotę 5 774,49 zł brutto, nr (...) z dnia 2 października 2012 roku na kwotę 4 566,99 zł brutto. Strony ustaliły 14-dniowy termin płatności.

Pozwani dokonali częściowej zapłaty, to jest wpłacili następujące kwoty: 200 złotych tytułem zapłaty za bliżej nieokreśloną fakturę, 2.000 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...) oraz 4.000 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...). Pozwani zapewniali powódkę, że uregulują pozostałą kwotę.

Pismem z dnia 5 września 2014 roku powódka wezwała pozwanych do zapłaty kwoty 8 456,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem zapłaty pozostałej kwoty. Pismem z dnia 8 września 2014 roku powódka wezwała pozwanych do zapłaty kwoty 10 643,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem zapłaty pozostałej kwoty oraz skapitalizowanych odsetek od dnia 8 września 2014 roku.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy stwierdził, że powódka wywodziła z normy zawartej w art. 535 k.c., zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę, domagając się realnego wykonania obowiązania przez kupującego, zapłaty ceny, zgodnie z art. 354 § 1 k.c.

Sąd Rejonowy nie uwzględnił złożonego przez pozwanych zarzutu przedawnienia roszczeń zapłaty kwot z tytułu sprzedaży towarów objętych fakturami VAT o numerach (...). W sprawie faktury VAT (...) z dnia 14 września 2012 roku stwierdził, że zgodnie z treścią art. 554 k.c. roszczenia z umowy sprzedaży przedawniają się z upływem 2 lat, mając natomiast na uwadze, że termin płatności wskazanej faktury wynosił 14 dni, to przedawnienie nastąpiłoby dopiero w dniu 28 września 2014 roku, zaś pozew został wniesiony w dniu 25 września 2014 roku, a więc na 3 dni przed upływem terminu przedawnienia. Sąd ten zauważył, że pozwani nie wykazali, ażeby umówiony termin płatności był krótszy.

Także niezasadny był zdaniem Sądu Rejonowego zarzut przedawnienia co do należności objętej fakturą (...). Wprawdzie termin przedawnienia roszczenia z tej faktury upłynąłby w dniu 14 sierpnia 2014 roku, jednakże powódka wykazała, że przed tym dniem zaistniały, co stwierdził Sąd pierwszej instancji na podstawie zeznań świadka J. P., zdarzenia skutkujące przerwaniem biegu terminu przedawnienia tego roszczenia, a mianowicie pozwani systematycznie – średnio co dwa miesiące do chwili wniesienia powództwa w niniejszej sprawie uznawali przedmiotowe roszczenie zarówno co do zasady jak i wysokości. Sąd przytoczył treść art. 123 § 1 pkt 2 k.c., zgodnie z którym bieg terminu przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Świadek J. P. zeznała, że pozwani zawsze jak przyjeżdżali po towar byli informowani o długu, nigdy go nie kwestionowali, zaś Ł. D. systematycznie zapewniał, że ureguje należność, co zgodnie z art. 865 § 1 k.c. i 866 k.c. odnosi się też do drugiego pozwanego. Zeznanie świadka były wystarczające do przyjęcia, że w okresie dwóch lat przed wniesieniem powództwa roszczenie zostało uznane, a co za tym idzie nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia. Nie ma też żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadka. Biorąc więc pod uwagę fakt, że zgłoszone zarzuty przedawnienia okazały się nietrafne, a wobec kwoty 2566,99 zł wynikającej z faktury VAT nr (...) strona pozwana nie zgłosiła żadnego zarzutu, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o odsetkach Sąd Rejonowy oparł o przepis art. 481 k.c. stanowiący, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia a o ile strony nie ustaliły inaczej wierzycielowi należą się odsetki ustawowe. W takiej też wysokości za należne powódce uznał odsetki od dnia następnego po wskazanym przez nią terminie zapłaty należności. Termin płatności wszystkich faktur VAT upłynął w 2012 roku, natomiast powódka żądała zapłaty odsetek dopiero od dnia 9 września 2014 roku, tym samym powództwo w tym zakresie Sąd uznał za zasadne w całości. W oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c. uwzględnieniu podlegało powództwo o

odsetki skapitalizowane liczone od kwoty 2187,08 zł za okres od dnia 25 września 2014 roku (data wniesienia pozwu) do dnia zapłaty.

W sprawie kosztów procesu Sąd Rejonowy zastosował art. 108 § 1 k.p.c., a co do treści rozstrzygnięcia stwierdził, że pozwani przegrali proces w całości i obowiązani są do zwrotu powódce celowych kosztów procesu (art. 98 k.p.c.). Do kosztów tych zaliczył opłatę od pozwu ustalona zgodnie z treścią ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) w wysokości 533 zł, wynagrodzenie adwokata ustalone na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349) w kwocie 2 400 złotych oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

Pozwani wnieśli apelację od tego wyroku zaskarżając wyrok w całości i domagając się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powódki na rzecz pozwanych zwrotu kosztów postępowania za obie instancje w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Apelację oparli na następujących zarzutach:

1. naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. polegającego na dokonaniu dowolnej oceny dowodu z zeznania świadka J. P. na rozprawie w dniu 3 listopada 2015 roku, skutkującej przyjęciem, że pozwani uznali roszczenie powódki, podczas gdy prawidłowa ocena tego dowodu, z uwzględnieniem wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, nie może prowadzić do takiej konkluzji a przez to uznania, że doszło do przerwania biegu przedawnienia należności wynikającej z faktury VAT nr (...), co doprowadziło do zasądzenia kwoty z tej faktury, mimo przedawnienia roszczenia;

2. naruszenie art. 60 k.c. w zw. z art. 65 k.c. poprzez uznanie, że pozwani dokonali uznania długu wynikającego z faktury nr (...) poprzez oświadczenie pozwanego Ł. D. o zamiarze uregulowania należności, podczas gdy pozwani nigdy nie uznali spornej należności, która w konsekwencji uległa przedawnieniu w dniu 14 sierpnia 2014 roku, a ponadto przez przyjęcie, że zamiar spłaty ogólnego zadłużenia przez pozwanych odnosić się miał do konkretnej faktury VAT nr (...), podczas gdy pozwany Ł. D. nie D. nie D. nie dokonał uznania ani części, ani całości długu, a dodatkowo skutki uznania długu w stosunkach zobowiązaniowych solidarnych nie mogły rozciągać się na sytuację prawną drugiego dłużnika poprzez złożenia oświadczenia przez jednego z nich;

3. naruszenie art. 485 § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 496 k.p.c. poprzez utrzymanie w całości w mocy nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w niniejszej sprawie w sytuacji gdy okoliczności uzasadniające dochodzone przez stronę powodową żądanie nie zostały udowodnione dołączonym do pozwu pisemnym oświadczeniem dłużników o uznaniu długu;

4. naruszenie art. 207 § 3 k.p.c. poprzez niezobowiązanie pozwanych do złożenia dalszych pism przygotowawczych przed pierwszą rozprawą pomimo tego, że zaistniały ku temu przesłanki w postaci niewyjaśnienia wszystkich okoliczności faktycznych sprawy;

5. naruszenie art. 299 k.p.c. poprzez naruszenie zasady subsydiarności dowodu z przesłuchania strony.

W uzasadnieniu skarżący dodali, że Sąd Rejonowy bezpodstawnie odmówił prawdziwości twierdzenia pozwanych o ustaleniu terminu płatności na 7 dni a nie zaś na 14 dni, co miało kluczowy wpływ na rozstrzygnięcie sprawy i uznanie, że nie doszło do przedawnienia dochodzonego roszczenia. Podnieśli, że Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił możliwości subsydiarnego przesłuchania stron podczas gdy do wyjaśnienia pozostały istotne sporne okoliczności. Przedstawiono też stanowisko, że niewłaściwym było uznanie, że pozwany Ł. D., składając rzekome oświadczenie o niewłaściwym uznaniu długu w formie zapewnienia o jego przyszłej spłacie, działał również w imieniu pozwanego Z. D., bowiem każdy z pozwanych jest odrębnym podmiotem funkcjonującym w sferze prawa cywilnego i każdy z nich osobno kształtuje swoją sytuację prawną w stosunkach zobowiązaniowych jako współnicy spółki cywilnej.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. Nie zgodziła się z zarzutem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jako sprowadzającym się jedynie do polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd pierwszej instancji. Zdaniem powódki zeznania świadka J. P. w całości korespondują ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją, toteż za prawidłowa należy uznać ustalenia odnośnie przerywania biegu przedawnienia należności wynikającej z faktury VAT nr (...). Za niezrozumiałą uznała powódka twierdzenie pozwanych jakoby termin płatności faktur VAT miał wynosić 7 dni, w sytuacji gdy z ich treści wynika, że są one płatne w terminie 14 dni, a co było też wiadome pozwany, czemu dali wyraz składając pod nimi podpis.

W sprawie zarzutu naruszenia art. 60 w zw. z art. 65 k.c. powódka stwierdziła, że zarzut ten stanowi w istocie dalszą próbę polemiki z ustalonym w sprawie stanem faktycznym, a więc prawidłowym ustaleniem, że pozwany Ł. D. niejednokrotnie wskazywał powódce, że należności z tytułu zaległych faktur (w tym również faktury nr (...)) ureguluje w dalszym czasie, co prowadziło do wniosku, że pozwani dokonali faktycznie niewłaściwego uznania długu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

W niniejszej sprawie nie było przedmiotem sporu istnienie roszczenia wynikającego z faktur, na które powołała się powódka. Pozwani nie kwestionowali tego, że powódka sprzedała im towar wymieniony tych fakturach, za cenę wskazaną w ich treści. Podnieśli wyłącznie zarzut przedawnienia, choć trzeba od razu stwierdzić, że tylko dwóch spośród trzech faktur, które powódka wskazała jako dowody na istnienie i wysokość dochodzonego roszczenia.

Mimo to pozwani wnosili o oddalenie powództwa w całości. Również wnosząc apelację zaskarżyli wyrok uwzględniający powództwa w całości, natomiast zarzuty apelacji odnoszą się tylko do zasądzenia należności wynikającej z faktury VAT nr (...). Co prawda w uzasadnieniu apelacji znajduje się wzmianka podważająca ustalenie daty wymagalności kwot wynikających z faktur przedstawionych przez powódkę na 14 dni, a nie na 7 dni - jak twierdzą, jednakże nie ma w apelacji powołania się na konkretne numery faktur, natomiast posługując się dodatkowo argumentacją sprzeciwu pozwanych od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd pierwszej instancji, nie może być mowy o innej jeszcze fakturze niż faktura VAT nr (...). Pozwani nie przedstawili w toku procesu i w treści apelacji żadnych twierdzeń, które odnosiłyby się do faktury VAT nr (...). Z samych tylko twierdzeń i zarzutów pozwanych wynika bezzasadność zaskarżenia wyroku Sądu Rejonowego w zakresie należności z tej faktury, skoro twierdzenia i zarzuty pozwanych do niej się nie odnoszą. Tym samym należność z faktury VAT nr (...), w wysokości dochodzonej przez powódkę, nie było w istocie kwestionowana.

Jeśli chodzi o fakturę VAT nr (...) pozwani podnosili zarzut przedawnienia wynikającej z niej należności, przy czym wyłącznie poprzez twierdzenie, że termin wymagalności tej należności był inny niż wskazany w treści tej faktury, a więc nie 14 dniowy, lecz 7 dniowy. Twierdzenie to nie znajduje jakichkolwiek podstaw. Pozwani nie przedstawili żadnego dowodu na wykazanie tego twierdzenia, zaś dowód z przesłuchania pozwanych nie został przeprowadzony wobec ich niestawiennictwa mimo wezwania na rozprawę w celu przesłuchania, pod rygorem pominięcia tego dowodu.

Wzmiankowana faktura zawiera podpis jednego z pozwanych, wraz z pieczęcią przedsiębiorstwa prowadzonego przez pozwanych jako wspólników spółki cywilnej, co potwierdza ustalenie 14 dniowego terminu płatności tej faktury. W tym miejscu należy dodać, że oczywiście bezzasadny, jako sprzeczny z przepisami na temat reprezentacji spółki cywilnej przez jej wspólników (art. 866 w zw. z art. 865 k.c.), jest pogląd pozwanych o braku związania obu wspólników potwierdzeniem należności przez jednego z nich.

Niezależnie od tego, co do tej faktury pozwani dokonali częściowej zapłaty w dniu 12 lipca 2013 roku (k. 23), to zaś oznacza, że uznali dług określony tą fakturą, albowiem z dowodu przelewu nie wynika wskazanie, że jest to całkowita zapłata należności na podstawie tej faktury, a tylko wówczas można byłoby przyjąć, że pozwani uznali roszczenie tylko w zakresie kwoty, którą zapłacili (tak również P. Machnikowski [w:] E. Gniewek, P. Machnikowski [red.] Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2014, s. 290). To uznanie, będące uznaniem niewłaściwym, doprowadziło do przerywania biegu przedawnienia roszczenia dotyczącego należności z faktury VAT nr (...), zaś pozew w niniejszej

sprawie został wniesiony zanim upłynął termin przedawnienia, wynikający z art. 554 k.c., liczony od dnia tego przerwania.

Jak widać, bezzasadna jest apelacja w zakresie zasądzenia zaskarżonym wyrokiem należności z faktur VAT nr (...). Trafny natomiast jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., a więc bezpodstawności ustalenia, w oparciu o zeznanie świadka J. P., że doszło do uznania przez pozwanych roszczenia o zapłatę kwoty z faktury VAT nr (...), przez co Sąd Rejonowy przyjął, że zgodnie z art. 123 § 1 pkt 2 k.p.c. nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia, w wyniku którego liczony na nowo termin nie upłynął przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie.

Słusznie stwierdził Sąd Rejonowy, że termin przedawnienia roszczenia w zakresie pozostałej do zapłaty należności z tej faktury, liczony od dnia określonego w fakturze terminu zapłaty, upływał z dniem 14 sierpnia 2014 roku, a więc na ponad miesiąc przed datą wniesienia pozwu w niniejszej sprawie. Z niekwestionowanych przez pozwanych twierdzeń pozwu wynika też, że część należności z tej faktury została przez pozwanych zapłacona. Powódka jednak nie podała daty dokonania tej zapłaty, nie przedłożyła też żadnego dokumentu, z którego możliwe byłoby ustalenie tej daty. Poza wzmiankowanym już dowodem przelewu części należności z faktury VAT nr (...) powódka przedłożyła też podobny dowód przelewu części należności z faktury VAT nr (...) oraz dowód wpłaty kwoty 200 złotych, który jednak nie zawiera czytelnego wskazania tytułu tej zapłaty, problematyczne jest też odczytanie jej daty. Nie można wobec tego przyjąć, że dowód ten stanowi o uznaniu roszczenia przez pozwanych co do należności z faktury VAT nr (...). Znalazło to też wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, bowiem Sąd Rejonowy w ogóle nie posłużył się tym dowodem, jako wskazującym na uznanie przez pozwanych roszczenia obejmującego należność z wymienionej faktury. Stwierdził także, że dowód zapłaty kwoty 200 złotych dotyczy „bliżej nieokreślonej faktury”.

Sąd pierwszej instancji przyjął, że pozwani uznali to roszczenie w oparciu o zeznanie świadka J. P., co jednak nastąpiło na skutek nadinterpretacji treści tego zeznania i przypisania temu świadkowi stwierdzeń, które nie są objęte protokołem rozprawy, na której doszło do przeprowadzenia tego dowodu. Trzeba też zauważyć, że powódka wniosowała przeprowadzenie dowodu z zeznań tego świadka „na okoliczność uzgodnionego terminu zapłaty z pozwanymi, akceptacji faktur VAT i częściowej spłaty zadłużenia”, powołała przy tym twierdzenia wskazujące na uznanie roszczenia poprzez dokonywanie częściowych wpłat przez pozwanych, podczas gdy – jak już była mowa – nie przedstawiła żadnego dowodu, z którego możliwe byłoby ustalenie daty jakiegokolwiek zapłaty na poczet należności z faktury VAT nr (...).

Powódka nie powołała innych faktów pozwalających na przyjęcie, że pozwani uznali roszczenie, niż dokonywanie przez nich częściowych wpłat. Powoływała się wprawdzie również na podpisanie przez pozwanych i niekwestionowanie zasadności ani wysokości wystawionych faktur, jednakże świadczy to jedynie o tym, że pozwana przyznała wymagalność wynikających z nich kwot w dniach wystawienia faktur, w tym faktury nr (...). Tym samym ustalenie Sądu Rejonowego w oparciu o zeznanie świadka J. P. wskazuje na okoliczność, której powódka nie przytoczyła przedstawiając podstawę faktyczną powództwa.

Niezależnie od powyższego, nie było podstaw w oparciu o treść zeznania tego świadka do przyjęcia, że „pozwani systematycznie – średnio co dwa miesiące, do chwili wniesienia powództwa w niniejszej sprawie, uznawali przedmiotowe roszczenie zarówno co do zasady jak i co do wysokości” (nota bene powyższe ustalenie Sąd Rejonowy zawarł nie w części uzasadnienia wyroku obejmującej przetoczenie ustaleń faktycznych, lecz w części poświęconej wyjaśnieniu podstawy prawnej rozstrzygnięcia). W rzeczywistości świadek nie wskazała żadnej konkretnej należności, której miałyby dotyczyć zapewnienie składane przez jednego z pozwanych, że „zaległe faktury zapłaci”. Jednocześnie stwierdziła, że strony współpracowały ze sobą bardzo długo, zarówno przed datami faktur powołanych w pozwie, jak i po tym czasie, oraz że także inne niż wskazane w pozwie faktury były opłacane z opóźnieniem. Powołała przy tym okoliczności dokonywania wpłat gotówkowych przy których pozwani mieli zapewniać, że są to wpłaty częściowe, natomiast wpłaty te nie mogą w świetle materiału procesowego niniejszej sprawy, o czym już była mowa wyżej, odnosić się do faktury VAT nr (...).

Tym samym nie było podstaw do przyjęcia, że jakiegokolwiek zachowanie któregokolwiek z pozwanych dawało podstawę do przyjęcia, że doszło, w konkretnej dacie, późniejszej niż data wystawienia faktury VAT nr (...), do uznania długu wynikającego z tej faktury. Tym samym roszczenie powódki w zakresie należności dochodzonej z faktury VAT nr (...), w wysokości 4.115,19 złotych uległo przedawnieniu, bowiem roszczenie to wynikało z umowy sprzedaży a zgodnie z art. 554 k.c. roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, co niewątpliwie miało miejsce w niniejszej sprawie, przedawniają się z upływem lat dwóch. Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenia stało się wymagalne. W przypadku należności z faktury VAT nr (...) roku wymagalność została wskazana na dzień 14 sierpnia 2012 roku (k. 18). Tym samym termin przedawnienia upłynął w dniu 14 sierpnia 2014 roku, natomiast pozew został wniesiony po tej dacie.

Przedawnieniu uległo też roszczenie o odsetki za opóźnienie spełnienia tego świadczenia. Zgodnie z art. 118 k.c. termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe wynosi 3 lata, natomiast roszczenie o odsetki za opóźnienie jest roszczeniem akcesoryjnym w stosunku do świadczenia głównego, dzieli więc jego los (por. np. J.P. N., Przedawnienie roszczenia sprzedawcy o statucie przedsiębiorcy o zapłatę ceny oraz o odsetki za opóźnienie w jej zapłacie (na tle orzeczeń Sądu Najwyższego), (...) 2000, nr 4, s. 38-39) gdy roszczenie o świadczenie główne już uległo przedawnieniu (por. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 roku, III CZP 42/04, OSNC 2005, nr 9, poz. 149). Nie ma znaczenie to, że powódka dokonała kapitalizacji tych odsetek i doliczyła je do roszczenia głównego.

Mając na uwadze powyższe należało, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienić zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia co do istoty poprzez obniżenie zasądzonej kwoty o kwotę dochodzonej należności głównej z faktury VAT nr (...) (4.115,19 złotych) oraz odsetek od tej kwoty, zarówno w zakresie ich skapitalizowanej wysokości odnoszącej się do tej kwoty, wynoszącej 1.106,59 złotych, jak i dalszych żądanych odsetek za opóźnienie, oraz oddalenie powództwa w zakresie tego obniżenia. Zmiana zaskarżonego wyroku obejmuje też orzeczenie o kosztach, co polega na zastosowaniu art. 100 k.p.c. w tym jego zakresie, który pozwala na wzajemne zniesienie kosztów procesu (powódka wygrała proces połowicznie).

Podobnie kształtuje się wynik procesu w postępowaniu apelacyjnym. Pozwani zaskarżyli wyrok w całości, natomiast stopień uwzględnienia apelacji jest zbliżony do stopnia uwzględnienia roszczenia powódki, stąd i w tym postępowaniu zachodzi przesłanka do wzajemnego zniesienia kosztów procesu.

(...)A. L. M.